

Maria Arnal: «És interessant sentir-nos nostres els poetes de fora del Principat»

El duet és un dels cinc finalistes al Premi Miquel Martí i Pol del Certamen Terra i Cultura, amb la musicació del poema «No he desitjat mai cap cos com el teu» de Vicent Andrés Estellés

Maria Arnal i Marcel Bagés | Juan Miquel Morales

El jurat del Premi Miquel Martí i Pol 2017 organitzat pel Cellar Vall-Llach ha escollit com uns dels cinc finalistes el duet **Maria Arnal i Marcel Bagés**, finalista al Certamen Terra i Cultura per la seva musicació del poema «No he desitjat mai cap cos com el teu?», de Vicent Andrés Estellés, dins el disc *45 cerebros y 1 corazón* (Fina Estampa, 2017).

Què us agrada de musicar poemes?

Maria Arnal: Ho hem fet amb Vicent Andrés Estellés i també amb "La gent" de Joan Brossa. En el cas de "No he desitjat mai cap cos com el teu" sorgeix d'un espectacle d'un amic comú amb el Marc Sempere (Compartir Dóna Gustet), l'Hèctor Arnau. Arnau cantava a capel·la aquest poema i Sempere ens va dir que quedaria bé que jo el cantés, que hi donaria un aire especial si ho feia. Llavors la vam arranjar amb el **Marcel Bagés** i vam fer aquella part final més descarnada i elèctrica. L'espectacle deu fer quatre anys, i nosaltres la cantem des de fa un parell d'anys.

Com us heu enfrontat a la musicació de "No he desitjat mai cap cos com el teu"?

M.A: L'hem enfrontat com ho solem fer a l'hora de musicar poemes, intentant captar la intenció que vol transmetre. Aquí Estellés parla del desig que desborda i a l'hora de musicar-lo vam buscar una expressió molt descarnada i estrident, plena de matisos -del sospir al crit- tant en la guitarra com en la veu.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=wCfUiNHWK-k>

Què valoreu més del poeta Andrés Estellés?

M.A: M'agrada molt el que explica. Estellés és crític des d'un espai quotidià i arriba fins a una escala més mística. El poeta arriba a tal punt que sembla que les seves paraules no puguin ser prou per expressar tant de desig. Jo descobreixo Estellés via l'espectacle que Marc Sempere feia amb **Marc Egea**. Connecto molt amb la Comunitat Valenciana, em fa arribar el poema des d'una relació directa i emocional, d'amistat, perquè abans, clar, l'havia escoltat per les cançons d'**Ovidi Montllor**. Però amb el **Marc** hi connecto des d'una esfera més íntima i la cançó la canto des d'aquest espai íntim.

Què us sembla el fet d'haver quedat finalistes en aquesta edició 2017 del premi?

M.A: Meravellós. Coneixia el Premi però tampoc el tenia present per presentar-nos-hi. En tot cas, pensava que "La gent" de Joan Brossa seria més escollit, ja que l'actualitat l'està posant de nou en valor. Però com que aquest d'Estellés també m'agrada, estic molt contenta. A més penso que hi ha cert pudor a l'hora de musicar poetes de fora del Principat i crec que és interessant també sentir-nos-els nostres.

Per què els cantautors s'han vinculat sovint amb poetes en aquest país?

M.A: Els cantautors donen molta importància al text, i els poetes són un mirall on aprendre. Personalment ara m'estic llegint Ernesto Cardenal, i també sóc molt d'Alejandra Pizarnik.